

ΥΠΟΣΧΕΣΦΙΣ

Μιά νύχτα πού σπατάλησα κάθε μου ἐπιθυμία
στήν ἠδονή, καὶ γύριζα τόσο ἀπογοητευμένος,
σέροντας βάρους τὸ ἴδιο μου κορμί πού τοῦ εἶμουν ξένος,
ὥστε νὰ συλλογίζομαι πὼς ποτέ, πιά, καμμία

μέσ' στὴ ζωὴ ἐπανόρθωση θὰ μοῦ τὸ ξαναδόσει
κ' ἐνῶ τὸ μέλλον ἔβλεπα μὲ σκοτεινὰ σημεῖα,
τέλμα χωρὶς ὀρίζοντα, γαλήνη ἢ τρικυμία,
πού κύλαγα κατάδικος στὴν πτώση ἀπὸ τὴν πτώση,

ἀπελπισμένος ὕψωσα στὸν οὐρανὸ τὰ χέρια :
τότε στὰ μάτια ὅλα μαζί μὲ φίλησαν τ' ἀστέρια
πού λάμπαν στὸ κεφάλι μου κι' ἀπὸ τὸν κόσμος ἀπάνω

πραγματοποιημένες μέσα στὸ χρυσάφι ἐλπίδες
ὅσων ποτέ σου στὴ ζωὴ καὶ σιῶνιρο δὲν εἶδες !
"ὦ, πόσο κείνη τὴ στιγμή θέλησα νὰ πεθάνω !

ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΤΤΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΖΗΤΙΑΝΟΣ

" Ἄσε με στὸ πεζοῦλι τῆς ζωῆς σου
νὰ ζῶ κι' ἐγὼ ζητιάνος τοῦ ἔρωτά σου,
καὶ κάτω ἀπ' τὰ κλειστὰ παράθυρά σου
τὰ ψίχουλα νὰ πέρω τῆς στοργῆς σου.

" Ἄσε με νὰ θωρῶ μεσ' ἀπ' τὸ κλάμμα
τὸ σπάταλο κορμί σου κουρασμένο
σὲ ψεύτικες χαρὲς καὶ νὰ προσμένω,
καὶ νὰ προσμένω πάντα κάποιο θᾶμα.

Μὰ ὅταν διαβαίνεις ὅλο χαμογέλοια
τὰ μάτια πρὸς ἐμένα μὴ γυρίσης,
γιατὶ ἴσως λυπηθῆς κι' ἴσως δακρύσης
τῆς καρδιάς μου θωρώντας τὰ κουρέλια ...

ΝΑ Σ' ΑΚΟΥΩ ΝΑ ΤΑ ΛΕΣ

Θέλω κάποιο γλυκό τραγουδάκι να γράψω
μὲ τὰ πῖ ὄμορφα λόγια ἄρμονικὰ ταιριασμένο
κι' ἀπ' τὸ στόμα σου μόνο νὰ τ' ἀκούω εἰπωμένο
κάποιες ὥρες θαμπὲς πὸν βουρκώνω νὰ κλάψω.

Νὰ τ' ἀκούω ἀπ' τὰ ἀγνά, λατρεμμένα σου χεῖλη
ὅταν λιώνει ἀπ' ἀγάπη τὸ κερὶ τῆς ψυχῆς μου
κι' οἱ χυμοὶ πλημμυρᾶνε στὸ περβόλι τῆς ζωῆς μου
κάποιες νύχτες βαρεῖες, μυρωμένες τοῦ Ἀπριλίη...

Νὰ σ' ἀκούω νὰ τὸ λὲς ὅπως σὺ ξέρεις μόνο
σὰ νανούρισμα μάγο, μουσικό, ὠνειρευμένο,
ὅταν ἄβουλο γέρνει τὸ κορμὶ κουρασμένο
ἀπ' τοῦ χιτὲς τὸ καῦμὸ κι' ἀπ' τοῦ αὔριο τὸν πόνο.

Κι' ὅταν φτάξει ὁ καιρὸς πὸν τὸν κόσμον τὸν πλάνο
καὶ τὰ τόσο βαθειά μου λατρεμμένα σου χεῖλη
πειὰ γιὰ πάντα θ' ἀφήσω κάποια νύχτα τοῦ Ἀπριλίη,
νὰ σ' ἀκούω νὰ τὸ λὲς καὶ γλυκὰ νὰ πεθάνω.

ΖΩΝΤΑΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὸ τραγουδάκι πὸν ὄλο καὶ περίμενες
νὰ γράψω, ὑμνῶντας τὰ χαρίσματά σου,
ἐχθρὲς τὸ βράδυ ἀθέλητα κι' ὀλόψυχα
τῶγραφα ζωντανὸ στήν ἀγκαλιά σου.

Κι' ἀλήθεια, σκέψου. Τίποτα δὲν τοῦλειπε
ἀπὸ νὰ ἀληθινὸ γραφτὸ τραγοῦδι
οὔτ' ὁ ρυθμὸς, οὔτ' ὁ γλυκὸς ὁ πρόλογος,
οὔτε τὸ φτερωτὸ μικρὸ ἀγγελουῖδι..

Ἀκόμα κι' οὔτε δυὸ θερμά σου δάκρυα
πὸν κύλησαν στὰ μάγουλα θλιμμένα.
Μὰ καὶ τὸ πειὸ μεγάλο, πὸν δὲν ἔλειψε
ἢ λίγη ἀγάπη πῶλπιζ' ἀπὸ σένα.

Σ. ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΗΣ